

Arrest

nr. 192 422 van 22 september 2017
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.
2. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Veiligheid en van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordigster van haar kind, X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) van 20 september 2017 en die op 21 september 2017 werd betekend en van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 11 september 2017 die op dezelfde dag werd betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C.DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat J.HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen bieden zich op 11 september 2017 om 11u15 aan bij de grenscontrole belaste overheid, met name de afdeling grenscontrole van de Federale politie in de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Santo Domingo met bestemming Brussel.

1.2. Op 11 september 2017 wordt een beslissing tot teruggedrijving genomen (bijlage 11) waarvan verzoekende partijen op dezelfde dag om 14u15 in kennis worden gesteld.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Tevens worden verzoekende partijen om 14u15 in kennis gesteld van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats op grond van artikel 74/5, § 1, 1° lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen, na de betekening van de bijlage 11 en de beslissing tot vasthouding, vervolgens op 11 september 2017 een asielaanvraag indienen bij de Belgische overheden.

1.4. Op 11 september 2017 neemt de met grenscontrole belaste overheid een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter), waartegen verzoekende partijen beroep aantekenden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van deze beslissing. Deze beslissing werd echter ingetrokken op 20 september 2017.

1.5. Op 20 september 2017 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) waarvan verzoekende partijen op 21 september 2017 in kennis worden gesteld.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BINNENKOMSTWEIGERING MET TERUGDRIJVING - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Barquisimeto

nationaliteit Venezuela

+ dochter: (...), °(...) te Barquisimeto, nationaliteit Venezuela

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art.3, eerste lid, 4° - Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis.

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf (terugkeerticket op 27.09.2017) in België, beschikt betrokkene voor haar en haar dochter over 115 US Dollars. Zij is tevens niet in het bezit van een kredietkaart. Betrokkene verklaart bij familie te zullen verblijven, maar hiervoor kan zij geen gelegaliseerde tenlasteneming voorleggen. Volgens de geldende richtbedragen van België (45 euro/dag voor bij een particulier verblijvende vreemdeling en 95 euro/dag voor in een hotel verblijvende vreemdeling) is dit onvoldoende om haar verblijf te bekostigen.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing: de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11)

De Raad stelt vast dat in het opschrift van de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september (de tweede bestreden beslissing) wordt vermeld dat deze beslissing de beslissing van 11 september 2017 vervangt.

Op 11 september 2017 werden er in hoofde van verzoekende partijen twee beslissingen genomen.

Zo werd er zowel een beslissing tot terugdrijving genomen (bijlage 11) als een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

De laatste beslissing (bijlage 11 ter) werd echter ingetrokken op 20 september 2017, waardoor de Raad oordeelde in haar arrest nr. 192 256 van 20 september 2017

dat deze aangevochten beslissing met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Aangezien deze beslissing van 11 september 2017 (bijlage 11ter) met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan kan het opschrift van de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) van 20 september 2017 slechts doelen op de andere beslissing van 11 september 2017, zijnde de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), die thans de eerste bestreden beslissing uitmaakt en die aldus wordt vervangen door de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de tweede bestreden beslissing de eerste bestreden beslissing vervangt moet de overheid geacht worden haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt.

Gelet op de impliciete, doch zekere intrekking, is het beroep, in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zonder voorwerp geworden en onontvankelijk.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing: de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter)

De verwerende partij werpt in haar verweernota een exceptie van onontvankelijkheid op aangezien verzoekende partijen een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend en derhalve geen belang hebben bij onderhavige procedure.

Desbetreffend wordt verwezen naar wat wordt uiteengezet in punt 3.2.2.

Aangezien de verzoekende partijen geen garantie hebben dat er geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt uitgevoerd, behouden de verzoekende partijen *in casu* wel degelijk hun belang. In zoverre de verwerende partij ter terechtzitting nog voorhoudt dat wanneer een asielaanvraag wordt ingediend en de Commissaris-generaal daarover nog geen beslissing heeft genomen “*de bestreden beslissing sowieso niet wordt uitgevoerd*”, wordt eraan herinnerd dat de effectiviteit van een rechtsmiddel garanties vereist en er niet kan worden volstaan met een verwijzing naar een gangbare praktijk (in die zin zie GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.: « *les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique; c'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérente à l'ensemble des articles de la Convention* »).

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing wat betreft de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoekende partijen laten met betrekking tot de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende gelden:

“Verzoekende partij is momenteel gedetineerd met het oog op haar terugdrijving.

Volgens vaste rechtspraak is er dus sprake van uiterst dringende noodzakelijkheid (RvV 100.324, 29.03.2013; RvV 100.113, 28.03.2013, RvV 99 985, 27.03.2013).

Verzoekende partij stelt trouwens vast dat uit de motivering van de bestreden beslissingen niet blijkt dat verwerende partij de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot terugdrijving wenst ambtshalve te schorsen, hoewel er een asielaanvraag werd ingediend.

Echter, weigert verwerende partij dat verzoekende partij het grondgebied binnenkomt, en houdt verzoekende partij opgesloten met het oog op haar terugdrijving “naar de grens van het land waaruit zij gevlucht is”, waaruit blijkt dat zij toch effecten aan de bestreden beslissingen hecht, en deze dus als uitvoerbaar beschouwt.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat de door verwerende partij geschonden rechtsregels en rechten van bijzonder belang zijn, en dat verzoekende partij recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte.”

In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partijen het uiterst dringende karakter van de vordering niet hebben aangetoond nu zij niet aantonen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is. Zij wijst er hierbij op dat “verzoekers asielaanvraag nog hangende is”, er geen dwangmaatregel is voorzien en er geen repatriëringsdatum is vastgesteld.

Er dient evenwel te worden gewezen op artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu staat niet ter betwisting dat de onderhavige vordering werd ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn en dat nog geen gewone vordering tot schorsing werd ingediend tegen de verwijderingsmaatregel waarvan de verzoekende partijen thans het voorwerp zijn. Er wordt evenmin betwist dat de verzoekende partijen zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet ("*in het bijzonder*") blijkt een wettelijk vermoeden dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is indien de betrokken vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats. Nu tevens uitdrukkelijk is bepaald dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel (waarvan de tenuitvoerlegging imminent is) kan worden gevorderd "*bij uiterst dringende noodzakelijkheid*", dient samen met de verzoekende partijen te worden vastgesteld dat krachtens artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk is vervuld nu zij zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats.

De verwerende partij slaagt er niet in om dit wettelijk vermoeden te weerleggen. Zij laat gelden dat de verzoekende partijen een asielaanvraag hebben ingediend en dat de Commissaris-generaal hieromtrent nog geen beslissing heeft genomen "*waardoor de bestreden beslissing sowieso niet wordt uitgevoerd*", doch zij geeft ter ondersteuning van dit standpunt geen enkele juridische basis. Zij verwijst weliswaar naar artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling betreft enkel de periode dat een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal kan worden ingediend bij de Raad en de periode van het onderzoek van zulk beroep door de Raad. Deze bepaling biedt dus geen garantie dat ten aanzien van een vreemdeling geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt uitgevoerd.

In zoverre de verwerende partij zou voorhouden dat wanneer een asielaanvraag wordt ingediend en de Commissaris-generaal daarover nog geen beslissing heeft genomen "*de bestreden beslissing sowieso niet wordt uitgevoerd*", wordt eraan herinnerd dat de effectiviteit van een rechtsmiddel garanties vereist en er niet kan worden volstaan met een verwijzing naar een gangbare praktijk (in die zin zie GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.: « *les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique; c'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérente à l'ensemble des articles de la Convention* »).

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet

in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voeren verzoekende partijen onder meer een schending aan van artikel 72 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Het middelonderdeel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing stelt dat zij genomen wordt “in uitvoering van artikel 72 par. 1 tweede lid van het koninklijk besluit (...)”

Uit artikel 72 KB blijkt dat een bijlage 11ter enkel uitgereikt moet worden aan de vreemdeling die “zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient”.

Verzoekende partij was in het bezit van de “vereiste documenten” in de zin van artikel 72, daar zij in het bezit was van een geldig paspoort. Als Venezolaanse staatsburger is een paspoort het enige document dat vereist is om het Schengen grondgebied binnen te treden, in toepassing van de verordening (EG) Nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, art. 1 lid 2 en bijlage 2.
(...)

Verwerende partij is dus schuldig aan een miskennis van artikel 72 KB, en een manifeste appreciatiefout, daar verzoekende partij wel in het bezit was van het vereiste document, nl een paspoort, en dat zij geen visum diende te hebben omwille van haar Venezolaanse nationaliteit.”

De verwerende partij laat in haar verweernota het volgende gelden:

“Verzoeker betwist dat hem een bijlage 11ter had kunnen afgeleverd worden, omdat hij in bezit was van de vereiste documenten zoals voorzien in artikel 2 Vw., en hij enkel teruggedreven wordt omdat hij geen toereikende bestaansmiddelen bezit voor de duur en de vorm van het voorgenomen verblijf.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zelfs in de mate dat verzoeker in bezit was van de vereiste binnenkomstdocumenten in de zin van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, zulks geenszins betekent dat verzoekende partij in bezit was van de vereiste documenten zoals bepaald in artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet verwijst immers expliciet naar “een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel”:

Art. 2. Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.

Artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit verwijst evenwel naar de “vereiste documenten” zonder meer. Artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit verwijst dan ook niet naar de “bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten”.

Bijgevolg kon wel degelijk aan verzoeker, die geen gelegaliseerd document van tenlasteneming door een familielid bij zich had en daardoor niet aantoonde over voldoende middelen beschikte om de kosten van zijn verblijf te betalen – wel degelijk een bijlage 11 ter worden afgegeven op grond van artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit. Een garantieverklaring of ten laste neming is overigens ook een document dat in casu vereist was gelet op de afwezigheid van andere financiële middelen om de duur van het voorgenomen verblijf te bekostigen.

Uit de bepalingen van het Vreemdelingenbesluit kan overigens niet anders dan afgeleid worden dat een vreemdeling die niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en een asielaanvraag indient aan de grens ressorteert onder “ EERSTE AFDELING : Asielzoekers - Onregelmatige binnenkomst en onregelmatig verblijf” zoals geregeld door de bepalingen van de artikelen 72 tem 77 van het Vreemdelingenbesluit.

De essentie van de afgifte van een bijlage 11ter is overigens juist gelegen in de door verzoekende partij ingediende asielaanvraag. In de bijlage 11ter werd expliciet vermeld dat de verzoekende partij pas wordt teruggedreven, zodra deze uitvoerbaar wordt.

De stelling van verzoekende partij komt erop neer dat van zodra een vreemdeling, die niet wordt toegelaten tot het grondgebied, een asielaanvraag indient, louter op grond van die asielaanvraag zou moeten worden toegelaten tot het grondgebied. Dergelijke zienswijze gaat in tegen de wil van de wetgever en de werking van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet en 72 van het KB.

In casu is er geen machtiging gegeven tot toelating tot het grondgebied, zoals voorzien in artikel 72 § 2 van het KB.

Gelet op voorgaande kon aan verzoeker wel degelijk een bijlage 11ter worden afgeleverd in de zin van artikel 72 van het K.B..

Het eerste middel is niet ernstig.”

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit dat luidt als volgt:

“De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient een document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies.

Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter.”

Artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. (...) In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.”

Artikel 50ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, moet een asielaanvraag indienen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.”

Uit lezing blijkt duidelijk dat voormelde wetsbepalingen de asielzoeker beogen die het Belgische grondgebied tracht binnen te komen zonder in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten, zoals omschreven in artikel 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet moet worden begrepen in het licht van de verordening 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Uit artikel 1, tweede lid en bijlage II van deze verordening blijkt dat onderdanen van Venezuela van de visumplicht zijn vrijgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen geldige paspoorten voorlegden.

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden beschouwd als asielzoekers die niet in het bezit zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Een schending van artikel 72, § 1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel lijkt, in de besproken mate, op het eerste gezicht gegrond en is bijgevolg ernstig

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij, wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij, kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In hun verzoekschrift benadrukken de verzoekende partijen in het kader van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij in Venezuela gevaar lopen om vermoord te worden zoals uiteengezet in hun asielprocedure. Zij wijzen erop dat hun fundamenteel recht op een doeltreffende beroepsprocedure ook geschonden zou worden door een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing daar zij geen andere mogelijkheid zullen hebben om deze beslissing aan te vechten.

De Raad herinnert er aan wat hoger werd uiteengezet in punt 3.2.2. waarin werd vastgesteld dat er geen enkele wettelijke garantie is dat ten aanzien van verzoekende partijen geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt uitgevoerd tijdens de behandeling van haar asielaanvraag door de Commissaris-generaal.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Aan de drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving van 11 september 2017 wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving – asielloos van 20 september 2017 wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september twee duizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H.VAN GOETHEM

C. DIGNEF